

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Oto Kubeše a soudkyň Mgr. Kateřiny Boudníkové a JUDr. Radky Zahradníkové, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **Zuzana Novotná**, narozená 1. 5. 1952
bytem Plzeňská 77, 261 01 Příbram I
zastoupená advokátem JUDr. Markem Hlaváčem
sídlem Akademická 663/5, 108 00 Praha 10

proti
žalované: **Česká republika - Státní pozemkový úřad**, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3
zastoupená advokátem Mgr. Dušanem Sedláčkem
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

o nahrazení projevu vůle

o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Kolíně ze dne 15. 2. 2021, č. j. 20 C 52/2020 – 171 ve znění usnesení Okresního soudu v Kolíně ze dne 4. 5. 2021, č. j. 20 C 52/2020 – 194

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně **se** ve výroku III. **mění** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 30 853 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta; ve výroku II. **se potvrzuje** s tím, že výše restitučního nároku žalobkyně uspokojeného vydáním náhradních pozemků činí 727 591,40 Kč a s tím, že nedílnou součástí rozsudku jsou geometrické plány č. 6895-45/2019 a č. 6896-45/2019 vyhotovené společností AZIMUT CZ s. r. o., sídlem Hrdlořežská 21/31, 190 00 Praha 9.

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 27 878 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Brejchová

Odůvodnění:

1. Rozsudkem uvedeným v záhlaví soud prvního stupně ve výroku I. částečně zastavil řízení ohledně pozemků parc. č. 2544/1 a 2544/2 v k. ú. Kolín, ve výroku II. nahradil projev vůle žalované uzavřít s žalobkyní podle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“) smlouvu o bezúplatném převodu pozemku parc. č. 317/4 k. ú. Jevany, obec Jevany, pozemků parc. č. 726/1 a 727 k. ú. Vlkančice, obec Vlkančice, spoluvlastnického podílu id. 1/4 k části pozemku parc. č. 1935/1 k. ú. a obec Kolín označené geometrickým plánem č. 6895-45/2019 vyhotovený Ing. Galařem, jako pozemek parc. č. 1935/1, spoluvlastnického podílu id. 1/4 k části pozemku parc. č. 1935/1 k. ú. a obec Kolín označené geometrickým plánem č. 6895-45/2019 vyhotoveným Ing. Galařem, jako pozemek parc. č. 1935/3 a spoluvlastnického podílu id. 9/16 k části pozemku parc. č. 2071/4 k. ú. a obec Kolín označené geometrickým plánem č. 6896-45/2019 vyhotoveným Ing. Galařem, jako pozemek parc. č. 2071/4 a ve výroku III. vyslovil, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 32 110,98 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně.
2. Proti tomuto rozsudku, a to do výroků II. a III., podala žalovaná včas odvolání. Má za to, že nebyly splněny podmínky mimořádného postupu mimo rámec ustanovení § 11a odst. 1 zákona o půdě vymezené konstantní judikaturou Ústavního soudu (dále též „ÚS“) a Nejvyššího soudu (dále též „NS“), když na základě dokazování nelze uzavřít, že by žalobkyně či její právní předchůdkyně vyvíjely dlouhodobou marnou aktivní snahu získat náhradní pozemek ve veřejných nabídkách (aktivní přístup oprávněné osoby předpokládá trvalou snahu o uspokojení nároku ve veřejných nabídkách) a že by se žalovaná dopustila konkrétně vůči žalobkyni či její právní předkyni liknavého či svévolného postupu. Matka žalobkyně se nezúčastnila žádné veřejné nabídky dle zákona o půdě, pouze jediné dle zákona č. 95/1999 Sb., přičemž o prvenství jiné oprávněné osoby rozhodla vyšší nabídnutá kupní cena (mohla nabídnout nevyšší kupní cenu) a žalobkyně se zúčastnila rovněž jediné veřejné nabídky v červnu 2018, o níž lze uvést, že šlo o účast tzv. „na oko“, když si z velkého počtu pozemků v nabídce vybrala ten, který nedostačoval jejímu restitučnímu nároku dle ocenění žalované. Žalobu na určení výše svých restitučních nároků nepodaly. Dlouhodobý pasivní přístup žalobkyně a její právní předchůdkyně nebyl způsoben údajným nesprávným oceněním. V tomto směru tak nelze usuzovat na liknavost žalované při uspokojování nároku žalobkyně. Dále má za to, že rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení převoditelnosti náhradních pozemků. Pokud se soud prvního stupně při vydání podílů na částech pozemků neřídil nálezem Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2021, sp. zn. III. ÚS 3804/19, ale odlišným stanoviskem soudce Jiřího Zemánka, porušil povinnost zakotvenou v čl. 89 odst. 2 Ústavy ČR. Tímto nálezem byla totiž překonána judikatura Nejvyššího soudu na téma dělitelnosti pozemků a převoditelnosti jejich částí v náhradových sporech. Žalovaná nevyjádřila souhlas s rozdělením pozemků podáním návrhu ke stavebnímu úřadu a stavební úřad toto dělení neodsouhlasil vydáním územního rozhodnutí. Soud prvního stupně ani nevzal v potaz možné problémy při hospodaření s pozemky ve spoluvlastnictví, zejména u menšinového spoluvlastnického podílu 1/4 na pozemku parc. č. 1935/1 k. ú. Kolín a v této souvislosti odkázal na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 1275/2019, v němž bylo vyloženo, které okolnosti mohou být na překážku zemědělskému hospodaření oprávněné osoby v rámci podílového spoluvlastnictví u spoluvlastnického podílu nikoliv většinového. Při posouzení převoditelnosti spoluvlastnického podílu nejde o srovnání dosavadního a nového stavu hospodaření se spoluvlastnickým podílem, ale o hodnocení splnitelnosti účelu zákona o půdě, zda je tímto převodem umožněno zemědělské hospodaření oprávněné osoby s náhradním pozemkem. V neposlední řadě nebylo zohledněno, že pozemek je nepřevoditelný z důvodu, že na pozemku je plánována veřejně prospěšná stavba komunikace ÚPO – 82, což žalovaný doložil. U pozemku parc. č. 317/4 k. ú. Jevany a pozemků parc. č. 726/1 a 727 k. ú. Vlkančice je dána překážka ve smyslu § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a o změně

některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 503/2012 Sb.“), neboť pozemky jsou zatíženy žalobou Nadace knížete z Lichtenštejna i samotného knížete Hanse Adama II. z Lichtenštejna o určení vlastnického práva a na vyklizení. Závěr o odpadnutí této překážky poté, co žaloba byla pravomocně zamítnuta, je předčasný vzhledem k tomu, že bylo podáno dovolání a v katastru nemovitostí je stále zapsána poznámka spornosti. Nákladový výrok ve znění opravného usnesení považovala žalovaná za nesprávný z důvodu, že žaloba měla být zamítnuta a náhrada nákladů řízení tak měla být přiznána žalované. Navrhla, aby odvolací soud rozsudek ve výroku II. změnil tak, že náhradovou žalobu zamítne a žalované přizná náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

3. Žalobkyně navrhla potvrzení odvoláním napadených výroků a zdůraznila, že do dnešního dne nebyl uspokojen restituční nárok, který uplatnila její matka před 28 lety a s ohledem na nesprávné ocenění nároku a odmítavý postoj žalované ke správnému zaevidování tohoto nároku byla žalobkyně vyloučena z efektivní účasti ve veřejných nabídkách náhradních pozemků. Přitom závěr o charakteru odňatých pozemků a potažmo výši jejího restitučního nároku byl přijat již i Nejvyšším soudem. Připomíná, že sama žalobkyně se zúčastnila nikoliv jedné, ale tří veřejných nabídek, ale přihlášky byly odmítnuty pro nedostatečný nárok, byť žalobkyně po rozhodnutí NS sp. zn. 28 Cdo 2288/2018 doufala v přecenění nároku, který je mnohonásobně podhodnocen a žalobkyně tak není v aukcích o kvalitní pozemky konkurenceschopná.
4. Výrok I. nebyl odvoláním dotčen a samostatně tak nabyl právní moci (§ 206 odst. 2 o. s. ř.)
5. Krajský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal napadený rozsudek, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v intencích ustanovení § 212 věty první o. s. ř. ve výrocích II. a III. ve znění opravného usnesení podle ustanovení § 212a odst. 1, 5 a 6 o. s. ř. a dospěl k závěru, že je zde důvod pro změnu nákladového výroku, jinak shledal odvolání žalované neopodstatněným.
6. Z obsahu spisu odvolací soud zjistil, že dne 26. 6. 2018 žalobkyně jako oprávněná osoba podle zákona o půdě podala žalobu vedenou u soudu prvního stupně pod sp. zn. 20 C 92/2018, již se vůči žalované domáhala bezúplatného převodu náhradních pozemků v žalobě specifikovaných za účelem uspokojení svého nároku, který jí vznikl tím, že v rámci restitučního řízení jí nebo její právní předchůdkyni nebyly vydány původní (v minulosti na stát převedené) pozemky pro některou ze zákonem stanovených překážek. Nárok na převod náhradních pozemků prostřednictvím žaloby u soudu mimo rámec zákonem předepsaných veřejných nabídek žalobkyně odvozovala z toho, že přes aktivní přístup při uspokojování nároku se nedomohla jeho uspokojení pro liknavý a svévolný postup žalované, zejména poukazovala na nesprávné ocenění nároku. Usnesením soudu prvního stupně ze dne 7. 10. 2019 ve znění opravného usnesení ze dne 23. 10. 2019 byla k samostatnému řízení podle ustanovení § 112 odst. 2 o. s. ř. vyloučena část řízení o nahrazení projevu vůle žalované uzavřít s žalobkyní smlouvu o bezúplatném převodu spoluvlastnického podílu o velikosti id. 1/4 k pozemkům parc. č. 1935/1 a 1935/3 vymezeným geometrickým plánem z pozemku parc. č. 1935/1 k. ú. Kolín, spoluvlastnického podílu o velikosti id. 9/16 k pozemku parc. č. 2071/4 vymezeném geometrickým plánem z pozemku parc. č. 2071/4 k. ú. Kolín, spoluvlastnického podílu o velikosti 9/16 k pozemkům parc. č. 2544/1 a 2544/8 vymezeným geometrickým plánem z pozemku parc. č. 2544/1 k. ú. Kolín, spoluvlastnického podílu o velikosti id. 5/16 k pozemkům parc. č. 2544/2 a 2544/10 vymezeným geometrickým plánem z pozemku parc. č. 2544/2 k. ú. Kolín, pozemku parc. č. 317/4 k. ú. Jevany a pozemků parc. č. 726/1 a 727 k. ú. Vlkančice.
7. Řízení ohledně spoluvlastnického podílu k částem pozemků parc. č. 2544/1 a 2544/2 bylo zastaveno (výrok I. napadeného rozsudku), když žalobkyně vzala žalobu částečně zpět poté, co ohledně těchto pozemků bylo zrušeno a vypořádáno podílové spoluvlastnictví tak, že žalovaná přestala být vlastníkem těchto pozemků a za svůj spoluvlastnický podíl obdržela náhradu.
8. Žalovaná s žalobou nesouhlasila, namítala, že nejsou splněny předpoklady pro odlišný postup, než předvidá ustanovení § 11a zákona o půdě, tj. dlouhodobá nemožnost restituenta domoci se

svých práv, aktivní účast oprávněné osoby ve veřejných nabídkách náhradních pozemků a liknavost či svévole na straně žalované. Nesouhlasila též s oceněním odňatých pozemků jako pozemků stavebních, neboť měla za to, že nebyl prokázán jejich stavební charakter v době přechodu na stát.

9. Soud prvního stupně učinil ve vztahu k základu a výši nároku žalobkyně a ve vztahu k náhradním pozemkům, které zůstaly předmětem řízení poté, co žalobkyně vzala ohledně některých náhradních pozemků žalobu zpět, skutková zjištění z níže uvedených listinných důkazů. Některé skutečnosti byly mezi účastníky nesporné.
10. Mezi účastníky bylo nesporné, že žalobkyně je oprávněnou osobou dle zákona o půdě, která je držitelkou nevypořádaného restitučního nároku na vydání náhradních pozemků na základě následujících správních rozhodnutí, kterými bylo určeno, že žalobkyně nebo její právní předchůdkyně Věra Váchová nejsou vlastníky pozemků (resp. jejich podílů) v rozhodnutí specifikovaných pro omezení uvedené v ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě a náleží jim tak za ně náhrada dle § 11 odst. 2 a § 17, případně § 16 tohoto zákona. Žalobkyně zdědila nároky po paní Věře Váchové, zemřelé 17. 5. 2015, na základě usnesení Okresního soudu v Příbrami ze dne 2. 11. 2015, č. j. 25 C 608/2015 – 338, dle kterého se stala jedinou dědičkou zůstavitelky.
11. Právní předchůdkyně Věra Váchová uplatnila dne 18. 12. 1991 podle zákona o půdě v zákonem stanovené lhůtě nárok na vydání státem odňatých zemědělských pozemků.
12. Rozhodnutím Pozemkového úřadu Magistrátu hl. m. Prahy č. j. PÚ 1171/99 ze dne 26. 5. 1999 nebyla Věře Váchové (1/2) a Ing. Zdeňku Hlaváčovi (1/2) vydána část pozemku PK parc. č. 736 o výměře 18 310 m² v k. ú. Malešice z důvodu její zastavěnosti ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě (1).
13. Rozhodnutím Pozemkového úřadu Magistrátu hl. m. Prahy č. j. PÚ 1172/99 ze dne 26. 5. 1999 ve znění oznámení o opravě písařské chyby č. j. PÚ 1172/99 ze dne 25. 6. 1999 nebyly Věře Váchové (1/2) a Ing. Zdeňku Hlaváčovi (1/2) vydány části pozemků PK parc. č. 616 o výměře 104 m², parc. č. 618 o výměře 149 m², parc. č. 623 o výměře 998 m² a parc. č. 906 o výměře 1 475 m² v k. ú. Malešice z důvodu jejich zastavěnosti ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě (2).
14. Rozhodnutím Pozemkového úřadu Magistrátu hl. m. Prahy č. j. PÚ 1172/99/2 ze dne 24. 11. 1999 nebyly Věře Váchové (1/2) a Ing. Zdeňku Hlaváčovi (1/2) vydány části pozemků PK parc. č. 836 o výměře 5 983 m², parc. č. 838 o výměře 8 265 m², parc. č. 858 o výměře 6 485 m², parc. č. 863 o výměře 19 301 m², parc. č. 867 o výměře 2 794 m² v k. ú. Malešice z důvodu, že pozemky byly součástí chráněného parku dle zákona č. 114/92 Sb. (3).
15. Rozhodnutím Pozemkového úřadu Magistrátu hl. m. Prahy č. j. PÚ 208/00 ze dne 13. 10. 2000 nebyla Věře Váchové (1/2) a Ing. Zdeňku Hlaváčovi (1/2) vydána část pozemku PK parc. č. 752 o výměře 2 072 m² v k. ú. Malešice z důvodu její zastavěnosti ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě (4).
16. Rozhodnutím Pozemkového úřadu Magistrátu hl. m. Prahy č. j. PÚ 1017/00/1 ze dne 23. 3. 2001 nebyly Věře Váchové (1/2) a Ing. Zdeňku Hlaváčovi (1/2) vydány části PK pozemků parc. č. 747 o výměře 2 072 m² a parc. č. 752 o výměře 1 421 m² v k. ú. Malešice z důvodu jejich zastavěnosti ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě (5).
17. Rozhodnutím Pozemkového úřadu Magistrátu hl. m. Prahy č. j. PÚ 933/02 ze dne 28. 5. 2002 nebyla Věře Váchové (1/2) a Ing. Zdeňku Hlaváčovi (1/2) vydána část pozemku PK parc. č. 751 o výměře 10 786 m² v k. ú. Malešice z důvodu její zastavěnosti ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě (6).

18. Rozhodnutím Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 1040/03/3 ze dne 28. 11. 2003 nebyly Věře Váchové (1/2) a Ing. Zdeňku Hlaváčovi (1/2) vydány části pozemků PK parc. č. 864 o výměře 3 702 m², parc. č. 865 o výměře 741 m², parc. č. 870 o výměře 2 703 m², parc. č. 871 o výměře 1 296 m² a parc. č. 872 o výměře 1 265 m² v k. ú. Malešice z důvodu jejich zastavěnosti ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě (7).
19. Rozhodnutím Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 292/91 ze dne 1. 4. 2004, ve znění opravného rozhodnutí č. j. 292/91/8 ze dne 26. 7. 2012, nebyly Věře Váchové (1/2) a Ing. Zdeňku Hlaváčovi (1/2) vydány části pozemků PK parc. č. 864 o výměře 7 451 m², parc. č. 865 o výměře 2 132 m², parc. č. 870 o výměře 5 443 m², parc. č. 871 o výměře 3 914 m², parc. č. 872 o výměře 5 894 m² v k. ú. Malešice z důvodu jejich zastavěnosti ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě (8).
20. Rozhodnutím Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 292/91/1 ze dne 26. 8. 2008 nebyly Věře Váchové (1/2) a Ing. Janu Hlaváčovi (1/4) a Václavu Hlaváčovi (1/4) vydány části pozemků PK parc. č. 752 a parc. č. 751 o celkové výměře 18 023 m² (dle KN parc. č. 752/1, 752/8, 752/48 a 752/49) v k. ú. Malešice z důvodu jejich zastavěnosti ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě (9).
21. Rozhodnutím Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 292/91/4 ze dne 13. 8. 2010 nebyla Věře Váchové (1/2) a Ing. Janu Hlaváčovi (1/4) a Václavu Hlaváčovi (1/4) vydána část pozemku PK parc. č. 675 o výměře 2 084 m² v k. ú. Malešice z důvodu její zastavěnosti ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě (10).
22. Rozhodnutím Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 292/91/6 ze dne 24. 7. 2012 nebyly Věře Váchové (1/2) a Ing. Janu Hlaváčovi (1/4) a Václavu Hlaváčovi (1/4) vydány části pozemků PK parc. č. 747 o výměře 11 579 m², parc. č. 751 o výměře 16 m² v k. ú. Malešice z důvodu jejich zastavěnosti ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě (11).
23. Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu č. j. PÚ 292/91/11 ze dne 25. 9. 2013 nebyly Věře Váchové (1/2) a Ing. Janu Hlaváčovi (1/4) a Václavu Hlaváčovi (1/4) vydány části pozemků PK parc. č. 694 o výměře 2 732 m², parc. č. 695 o výměře 3 200 m² v k. ú. Malešice z důvodu jejich zastavěnosti ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě (12).
24. Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu č. j. PÚ 292/91/12 ze dne 29. 10. 2013 nebyly Věře Váchové (1/2) a Ing. Janu Hlaváčovi (1/4) a Václavu Hlaváčovi (1/4) vydány části pozemků PK parc. č. 694 o výměře 490 m² a parc. č. 695 o výměře 615 m² v k. ú. Malešice z důvodu jejich zastavěnosti ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě (13).
25. Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu č. j. PÚ 292/91/16 ze dne 13. 4. 2016, nebyly žalobkyni (1/2) a Ing. Janu Hlaváčovi (1/4) a Václavu Hlaváčovi (1/4) vydány části pozemků PK parc. č. 694 o výměře 2 117 m², parc. č. 695 o výměře 1 787 m² v k. ú. Malešice z důvodu jejich zastavěnosti ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě (14).
26. Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu č. j. PÚ 292/91/17 ze dne 13. 4. 2016, nebyly žalobkyni (1/2) a Ing. Janu Hlaváčovi (1/4) a Václavu Hlaváčovi (1/4) vydány části pozemků PK parc. č. 347 o výměře 1 308 m², parc. č. 687 o výměře 17 505 m², parc. č. 706 o výměře 908 m², parc. č. 724 o výměře 836 m², parc. č. 749 o výměře 8 697 m², parc. č. 757 o výměře 3 012 m², parc. č. 763 o výměře 7 023 m² v k. ú. Malešice z důvodu zastavěnosti ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě (15).

27. Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu č. j. PÚ 292/91/18 ze dne 18. 4. 2016, nebyly žalobkyni (1/2) a Ing. Janu Hlaváčovi (1/4) a Václavu Hlaváčovi (1/4) vydány části pozemků PK parc. č. 751 o výměře 1 834 m², parc. č. 752 o výměře 6 348 m² v k. ú. Malešice z důvodu jejich zastavěnosti ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě (16).
28. Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu č. j. PÚ 292/91/19 ze dne 19. 4. 2016, nebyla žalobkyni (1/2) a Ing. Janu Hlaváčovi (1/4) a Václavu Hlaváčovi (1/4) vydána část pozemku PK parc. č. 619 o výměře 727 m² v k. ú. Malešice z důvodu dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a c) zákona o půdě (17).
29. Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu č. j. PÚ 292/91/20 ze dne 27. 4. 2016, nebyla žalobkyni (1/2) a Ing. Janu Hlaváčovi (1/4) a Václavu Hlaváčovi (1/4) vydána část pozemku PK parc. č. 749 o výměře 9 096 m² v k. ú. Malešice z důvodu zastavěnosti ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě (18).
30. Pozemek PK parc. č. 752 přešel na stát na základě rozhodnutí ONV v Praze 10 čj. Výst. 206/69 Mal. p. 752 ze dne 22. 1. 1969 (právní moc 15. 3. 1969), kterým byl tento pozemek podle § 18 zák. č. 87/58 Sb. vyvlastněn pro uskutečnění průmyslové výstavby a komunikace.
31. Ostatní odňaté pozemky přešly na stát nejprve na základě výměru ÚNV hl. m. Prahy, zemědělského referátu, zn. 6243 - XI/17- 49-IX. ze dne 6. 5. 1952 o vykoupení a ponechání půdy, podle zákona č. 46/1948 Sb., o nové pozemkové reformě, který byl následně zrušen a nahrazen výměrem ÚNV hl. m. Prahy, zemědělského referátu, zn. 613-2-54-496/Poz. ref. ze dne 30. 4. 1954 o vykoupení a ponechání půdy ve znění opravného rozhodnutí ÚNV hl. m. Prahy, zemědělského referátu, zn. Em – 108-560-54-1292/Poz.ref. ze dne 5. 11. 1954.
32. Z rozhodnutí Zemědělské správy Rady ÚNV hlavního města Prahy ze dne 7. 12. 1957 zn. Zem-6494 – 6. 12. 1957 a z žádosti o přiděl ze dne 6. 11. 1957 vyplývá, že Státnímu plemenářskému statku, národnímu podniku Xaverov, byly přiděleny nemovitosti v k. ú. Malešice (s účinností přidělu k 1. 5. 1954), vykoupené z majetku právní předchůdkyně žalobkyně. Z usnesení Lidového soudu v Praze č. d. 12.154/1957 ze dne 8. 3. 1958 a z výpisu z pozemkové knihy byl zjištěno, že se odepsaly parcely vykoupené z majetku právní předchůdkyně žalobkyně a nabyvatelem se stal Československý stát – Státní plemenářský podnik v Xaverově, n. p.
33. Z výňatku ze stavebně technické dokumentace - lokalita Malešice – z října 2014, plyne, že dle ortofotomapy z roku 1953 na prověřovaných částech pozemků PK parc. č. 616, 618, 623, 375, 394, 695, 736, 747, 751, 752, 836, 838, 858, 863, 867, 864, 865, 870, 871, 872, 906 v k. ú. Malešice neprobíhala žádná výstavba. Dle ortofotomapy z roku 1975 pak byly pozemky většinou zastavěny (výstavba rodinných domů, skladů, komunikace, průmyslových areálů, areálu střední průmyslové školy a středního odborného učiliště, ev. výstavba Malešického parku, s výjimkou pozemku PK parc. č. 906.
34. Dle sdělení Institutu plánování a rozvoje hlavního města Prahy (dále též „IPR Praha“) ze dne 9. 2. 2017, č. j. 14149/2016, 14155/2016 k funkčnímu využití pozemků v k. ú. Malešice k datu jejich převodu na stát, tj. 6. 5. 1952 a 30. 4. 1954, bylo zjištěno, že pozemky PK parc. č. 747, 749, 751, 752 byly určeny k zastavění průmyslovou výrobou (uvedené užití dokládají také zákresy v mapě stopcen stavebních pozemků), pozemky PK parc. č. 347, 616, 618, 619, 623, 836, 838, 858, 864 byly určeny k souvislému zastavění bytovými nebo rodinnými domy a komunikacemi, pozemek PK parc. č. 763 byl určen k zastavění průmyslovou výrobou (uvedené užití dokládají také zákresy v mapě stopcen stavebních pozemků), pozemky PK parc. č. 863, 865, 867, 870, 871, 872, 906 byly určeny k částečnému zastavění bytovými nebo rodinnými domy a komunikacemi (uvedené užití dokládají také zákresy v mapě stopcen stavebních pozemků), pozemek PK parc. č. 757 byl částečně určen k zastavění průmyslovou výrobou. Pozemky PK parc. č. 675, 687, 694, 695, 706, 724, 736 nebyly určeny k zastavění. IPR Praha vyšel z evidované a archivované

dokumentace – návrh přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy XI – (Malešice) s přílehlými částmi území Prahy IX – (Hloubětín), Prahy XI (Hrdlořezy) a Prahy XIII – (Strašnice), mezi státními silnicemi Českokobrodskou a Černokosteleckou (resp. třídami Poděbradovou a maršála Foche), východně od ulice Mladoňovi - plán vyložen 18. 3. 1938 (dále též „SRK plán 1“); návrh přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy XIII (Strašnic, Hostivaře a Záběhlic) s přílehlými částmi Prahy XI – Malešic a Štěrbohol - plán byl potvrzen Ministerstvem veřejných prací 18. 1. 1938 (dále též „SRK plán 2“); mapa se zákresem stopcen stavebních pozemků Inv. Č. M – C – 000001-002 evidující výši cen stanovenou podle nařízení předsedy vlády č. 175/1939; digitální Ortofotografické letecké snímky Prahy zachycující lokalizaci a podobu nové výstavby v období mezi lety 1945 – 1953.

35. Ze sdělení IPR Praha ze dne 21. 11. 2017, č. j. 13561/2017, plyne, že elektronická spisová služba byla zavedena od 1. 1. 2007, přičemž od té doby eviduje žádost ze dne 12. 3. 2008, v níž Pozemkový fond ČR (PF) poprvé požádal o poskytnutí územně plánovací dokumentace platné v období let 1935 až 1970 (žádost vyřízena dne 19. 3. 2008). Dle sdělení IPR Praha ze dne 21. 11. 2017, č. j. 13560/2017, PF nebo SPÚ žádaly v rozmezí let 2008 – 2012 (naposledy 5. 4. 2012) 18x o poskytnutí územně plánovací dokumentace platné v období let 1935 až 1970. Na tyto žádosti bylo odpovězeno sdělením doplněným kopiemi požadovaných regulačních a zastavovacích plánů Státní regulační komise pro Prahu a okolí, případně dostupné územně plánovací dokumentace zpracované pro Prahu a okolí či její části. Ze sdělení IPR Praha ze dne 21. 11. 2017, č. j. 13559/2017, plyne, že neobdržel od SPÚ či jeho právního předchůdce žádost o informaci nebo žádost poskytnutí územně plánovací dokumentace platné k datům 6. 5. 1952, 30. 4. 1954 nebo 22. 1. 1969 ve vztahu k pozemkům v k. ú. Malešice parc. č. 347, 616, 618, 619, 623, 675, 687, 694, 695, 706, 724, 736, 747, 749, 751, 752, 858, 863, 864, 865, 867, 870, 871, 757, 763, 836, 838.
36. Z internetového článku s názvem „Historické regulační plány“ ze dne 5. 2. 2013, autor: Martina Flekačová, vyplývá, že Praha se v roce 1918 stala hlavním městem, jednalo se o srostlé území historického centra a administrativně samostatných předměstí a obcí. Pro usměrnění poměrně živelného růstu města vznikla potřeba vytvoření generálního regulačního plánu. Z toho důvodu byla v roce 1920 ustavena Státní regulační komise pro hlavní město Prahu (SRK), která do své působnosti zahrнула dalších 78 obcí tzv. zájmového okolí. Komise se nejprve zabývala vypracováním regulačních plánů pro území samotné Prahy a později pro přílehlý zájmový obvod. Přehledný regulační a zastavovací plán Prahy komise dokončila v roce 1930, ale do konce první republiky nebyl schválen. Celkem komise projednala 124 návrhů regulačních plánů, z nichž 70 bylo potvrzeno Ministerstvem veřejných prací. Do roku 1939, kdy komise zanikla, se však nepodařilo projednat plány pro všechna území. Kromě celkových regulačních plánů Prahy byly vypracovány plány jednotlivých částí Prahy. V mapové aplikaci se nacházejí převážně plány potvrzené Ministerstvem veřejných prací, ale pokud plán schválen nebyl nebo se nedochoval, nahradil jej jiný neschválený plán. Dle kopií zobrazení plánů s popisem byl návrh regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy XIII. vyložen a následně potvrzen Ministerstvem veřejných prací 18. 1. 1938; návrh regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy XI. potvrzen nebyl.
37. K určení hodnoty nevydaných PK pozemků parc. č. 747, 749, 751, 347, 616, 618, 619, 623, 675, 687, 694, 695, 706, 724, 736, 757, 763, 836, 838, 858, 863, 864, 865, 867, 870, 871, 872, 906 a 752 v k. ú. Malešice, hl. m. Praha, předložili znalecké posudky oba účastníci.
38. Žalovaná předložila k ocenění nevydaných pozemků následující znalecké posudky. Znaleckým posudkem Ing. Pavla Čoudka č. 1221 – 101 – 02/2008 byla hodnota pozemků nevydaných správním rozhodnutím ad 9) stanovena na částku 104 530 Kč. Znaleckým posudkem Ing. Zdeňka Tomička č. 9419 -339 – 2016 ze dne 18. 10. 2016 byla hodnota pozemku nevydaného správním rozhodnutím ad 17) stanovena na částku 182 372 Kč. Znaleckými posudky Daniely Raškové ze dne 4. 4. 2017, č. 3153/2017 byla hodnota pozemků nevydaných správním rozhodnutím ad 12) stanovena na částku 27 287,20 Kč, č. 3154/2017 byla hodnota pozemků

nevydaných správním rozhodnutím ad 13) stanovena na částku 5 083 Kč, č. 3155/2017 byla hodnota pozemků nevydaných správním rozhodnutím ad 14) stanovena na částku 17 958,40 Kč, č. 3156/2017 byla hodnota pozemků nevydaných správním rozhodnutím ad 15) stanovena na částku 195 297,80 Kč, č. 3157/2017 byla hodnota pozemků nevydaných správním rozhodnutím ad 10) stanovena na částku 8 752,80 Kč, č. 3158///2017 byla hodnota pozemků nevydaných správním rozhodnutím ad 4) stanovena na částku 12 017,60 Kč, č. 3159/2017 byla hodnota pozemků nevydaných správním rozhodnutím ad 6) stanovena na částku 46 102,80 Kč, č. 3160/2017 byla hodnota pozemků nevydaných správním rozhodnutím ad 16) stanovena na částku 34 227,60 Kč, č. 3161/2017 byla hodnota pozemků nevydaných správním rozhodnutím ad 11) stanovena na částku 48 699 Kč, č. 3162/2017 byla hodnota pozemků nevydaných správním rozhodnutím ad 5) stanovena na částku 18 696,20 Kč, č. 3163/2017 byla hodnota pozemků nevydaných správním rozhodnutím ad 8) stanovena na částku 114 236,40 Kč, č. 3164/2017 byla hodnota pozemků nevydaných správním rozhodnutím ad 7) stanovena na částku 51 447,10 Kč, č. 3165/2017 byla hodnota pozemků nevydaných správním rozhodnutím ad 3) stanovena na částku 177 335 Kč, č. 3166/2017 byla hodnota pozemků nevydaných správním rozhodnutím ad 2) stanovena na částku 11 332,70 Kč, č. 3167/2017 byla hodnota pozemků nevydaných správním rozhodnutím ad 1) stanovena na částku 80 051,60 Kč. Nárok ze správních rozhodnutí ad 1) až ad 17) byl oceněn na částku 1 135 417,20 Kč (polovina 567 708,60 Kč). Znalecké posudky vychází při oceňování z charakteru pozemků evidovaného ke dni odnětí. Ocenění pozemků nevydaných rozhodnutím ad 18) nebylo doloženo.

39. Z přehledu nároků a plnění nároků oprávněné osoby ze dne 10. 4. 2017 bylo zjištěno, že žalovaná k tomuto dni evidovala nárok žalobkyně (ze sedmnácti správních rozhodnutí) ve výši 567 710,30 Kč
40. Žalobkyně předložila znalecký posudek č. 2345/04/2017 ze dne 30. 1. 2017, vypracovaný znalcem Doc. Ing. Jaromírem Ryskou, CSc., z něhož vyplývá, že hodnota nevydaných pozemků činí 38 386 960 Kč (polovina 19 193 480 Kč). Znalec vycházel z dobových dokumentů (získaných z IPR Praha) a pozemky ocenil podle toho, zda dle dobové územně plánovací dokumentace (SRK plán 1 a 2) byly pozemky určeny k zastavění či nikoliv. V dodatku č. 1 ke znaleckému posudku ze dne 14. 6. 2017, znalec učinil závěr, že území určená k zastavění komunikacemi v regulačních plánech vyhotovených v letech 1938 byly plochy určené k zastavění, a proto v rámci ocenění jsou považovány jako plocha k zastavění. Dodatek č. 2 ke znaleckému posudku ze dne 12. 2. 2018, znalec vypracoval za účelem popisu postupu stanovení ploch parcel určených k zastavění, když vycházel z použitelnosti SRK plánu 1. Argumentoval tím, že IPR Praha na tento plán jako na jediný dohledatelný k datu 30. 4. 1954 odkázal, že v návrhu Rady ÚNV na schválení programu výstavby pro podrobný územní plán Malešického města z 24. 6. 1958 je v odůvodnění přímý odkaz na regulační plán r. 1938 pro oblast Strašnice a Malešice (v textu bod 3/ Územní plány v řešené oblasti: „Oblast Strašnic a Malešic je rozestavěn podle plánu Státní regulační komise z r. 1938. Tento plán je až dodnes platným regulačním plánem“), že z ortografických leteckých snímků zachycujících postup zástavby v k. ú. Malešice v letech 1945 – 1953 lze dovodit, že se podle SRK plánu 1 i skutečně postupovalo. Použitelnost označeného plánu lze dovodit dále z toho, že v zápise Obvodního národního výboru v Praze z 19. 6. 1950, který se týká výstavby jednoho z bytových domů v k. ú. Malešice, je uvedeno, že území je regulováno potvrzeným přehledným plánem, že ve sdělení Ministerstva zemědělství ze dne 18. 12. 1947, č. j. Čst. 7869-2/47 o prohlášení stavebního obvodu na části pozemku PK 238/1 v Malešicích, se uvádí, že obvod se podrobuje zásadám, které jsou obsaženy v regulačním plánu z roku 1938. U pozemku PK parc. č. 752 znalec vycházel z toho, že tento pozemek byl výslovně vyvlastněn za účelem výstavby, tomuto účelu odpovídalo i jeho zařazení do směrného územního plánu hl. m. Prahy účinného od 22. 4. 1964 (spadal do funkčních ploch těžby a průmyslu a v severní části do plochy komunikace I. třídy). Dopisem ze dne 15. 8. 1968 Státní závody Praha Inženýring požádaly o vyvlastnění pozemků PK parc. č. 751 a 752 v k. ú. Malešice pro stavbu

základních závodů výrobních družstev. Před vyvlastněním bylo vydáno územní rozhodnutí odboru územního plánování a architektury ONV ze dne 14. 5. 1968, čj. OÚPA – 1992 – 4750/68, kterým bylo rozhodnuto o umístění stavby servisu a opravy osob. automobilů v Praze 10 Malešicích při jižní straně ul. Černokostelecká na č. kat. 4079, 752 (stavba měla být realizována již podle vydaného rozhodnutí ze dne 21. 9. 1959); podkladem pro rozhodnutí byl podrobný územní plán průmyslové oblasti Malešice – Hostivař, schválený radou NVP v roce 1966. Na územní rozhodnutí navazovalo rozhodnutí o přípustnosti stavby (stavební povolení) vydané dne 28. 6. 1969 odborem výstavby ONV v Praze 10, č.j. Výst. 7786/69. Dne 28. 6. 1978 pak bylo vydáno kolaudační rozhodnutí č. j. výst. 634/78/Pg, kterým byla povolena stavba servisu a opravy osobních automobilů ČSAO NVP umístěné na pozemku PK 752.

41. Dopisem ze dne 15. 4. 2014 žalobkyně požádala o sdělení souhrnné výše restitučního nároku a současně požádala o učinění odpovídající nabídky náhradních pozemků. Dopisem ze dne 12. 5. 2014 žalovaná sdělila, že eviduje nárok žalobkyně ve výši 293 122,70 Kč a že náhradní pozemek mohou oprávněné osoby vybrat z veřejné nabídky pozemků určených k převodu podle § 12 zákona č. 503/2012 Sb. nebo z veřejné nabídky pozemků určených k převodu dle § 11a zákona o půdě. Dopisem ze dne 6. 8. 2015 žalobkyně sdělila žalované, že získání náhradních pozemků ve veřejných dražbách je neschůdné s ohledem na nedostatek nabízených pozemků, tím spíše těch, které by byly alespoň přibližně adekvátní pozemkům odňatým. Množství nevypořádaných nároků je ve srovnání s nabízenými náhradními pozemky v obrovském nepoměru. Současně vyslovila nesouhlas s výší evidovaného nároku s ohledem na závěry znalce Doc. Ing. Jaromíra Rysky, CSc. Dopisem ze dne 11. 2. 2016 adresovaný řediteli SPÚ žalobkyně projevila znepokojení nad stavem uspokojování jejího nároku a upozornila na to, že poslední nabídka se konala 7. 9. 2015.
42. Pro uspokojení restitučního nároku ze správních rozhodnutí podala Věra Váchová žádost o převod pozemků dle zákona č. 95/1999 Sb. ze dne 15. 8. 2005 (parc. č. 198/2 v k. ú. Šeberov, parc. č. 751/189, 751/191 v k. ú. Koloděje). Dle protokolů z vyhodnocení výzvy ze dne 6. 10. 2005 právní předchůdkyně žalobkyně úspěšná nebyla s ohledem na převis poptávky. V dopise ze dne 19. 6. 2018 žalovaná sdělila, že žádost žalobkyně ze dne 12. 6. 2018 o převod zemědělského pozemku parc. č. 1261 v k. ú. Blížejev byla z veřejné nabídky vyloučena z důvodu, že disponibilní zůstatek restitučního nároku neodpovídá hodnotě pozemku 724 595,80 Kč.
43. K tvrzení, že žalovaná upřednostňovala úplatné převody na úkor oprávněných osob, žalobkyně předložila kopii kupní smlouvy ze dne 28. 5. 2007 uzavřenou s JUDr. Milošem Červinkou (postupník restitučního nároku) pro převod pozemku v k. ú. Řeporyje. Svévolné jednání vůči žalobkyni plyne například z toho, že žalovaná se snažila některé pozemky, o něž žalobkyně žádala, převést úplatně na jiné subjekty (usnesení Okresního soudu Praha – západ ze dne 29. 6. 2016, č. j. 6 C 212/2016 – 21 o předběžném opatření spočívajícím v zákazu nakládat s označenými pozemky, usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2016, č. j. 18 Co 414/2016 – 165, kterým bylo potvrzeno předběžné opatření spočívající v zákazu nakládání s označenými pozemky, kupní smlouva mezi žalovanou a společností ALSET, spol. s r. o. včetně informace o vkladovém řízení, kupní smlouva mezi žalovanou a městem Dobřichovice včetně informace o vkladovém řízení, kupní smlouva ze dne 1. 9. 1993 uzavřená mezi NEOS spol. s r. o. a Fondem národního majetku ČR).
44. Žalovaná předložila na CD nosiči přehledy veřejných nabídek za období 1998 – 2015 (odstavec 27. – 54. odůvodnění napadeného rozsudku).
45. Soud prvního stupně na zjištěný skutkový stav aplikoval ustanovení § 11a odst. 1 a 2 zákona o půdě a k němu přijatou judikaturu Nejvyššího soudu a Ústavního soudu (usnesení NS sp. zn. 28 Cdo 808/2008, rozsudek NS sp. zn. 28 Cdo 3284/2011, nález ÚS sp. z. III. ÚS 495/05), podle níž lze nárok žalobkyně na uspokojení jejího nároku na vydání náhradních pozemků uspokojit soudní cestou, pokud žalovaná neplní svou povinnost udržovat nabídku náhradních pozemků s takovými kvalitativními a kvantitativními parametry, aby při uspokojování restitučních nároků

nedocházelo ke zbytečným průtahům a k počínání, které by bylo lze označit za liknavé, či dokonce svévolné, tedy aby plnila svou povinnost převádět náhradní pozemky v co možná nejkratší době a co možná nejširšímu okruhu oprávněných osob. Žalovaná, která je zde v postavení dlužníka, musí nést odpovědnost za své prodlení a nesmí mařit uspokojení svých věřitelů například tím, že se majetku vhodného k uspokojení restitučních nároků zbavuje. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že postup žalované lze vyhodnotit jako liknavý a svévolný, zejména s ohledem na chybné ocenění nevydaných pozemků, když vycházela z cen orné půdy, přestože z regulačních plánů vyplynulo, že šlo o pozemky, bez ohledu na jejich evidenci, určené k zástavbě a žalovaná, která disponovala podklady potřebnými ke správnému vyčíslení nároku, výši nároku nepřehodnotila. Při ocenění nároku žalobkyně tak vycházel soud prvního stupně ze znaleckého posudku předloženého žalobkyní. Nepřičítal pak k tíži žalobkyně, že se neúčastnila většího množství veřejných nabídek, neboť tímto způsobem by svůj nárok stejně neuspokojila. Při posuzování předpokladů pro vyhovění nároku na vydání náhradních pozemků vzal v úvahu i dobu, po kterou žalovaná rozhodovala o jednotlivých částech restitučního nároku a že žalovaná preferovala úplatné převody (prokázáný opakovaný pokus o převod pozemku, kterému bylo zabráněno předběžným opatřením soudů).

46. Při přezkumu napadeného rozsudku odvolací soud vycházel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně ohledně základu a výše nároku na vydání věcné náhrady. Soud prvního stupně k nim dospěl na základě správně provedeného dokazování, a odvolací soud na něj pro stručnost odkazuje. Ve vztahu k náhradním pozemkům odvolací soud doplnil dokazování aktuálními údaji z katastru nemovitostí a podle ustanovení § 213 odst. 2 a 3 o. s. ř. zopakoval dokazování listinami, jak bude popsáno níže.
47. Podle ustanovení § 11a odst. 1 zákona o půdě oprávněným osobám uvedeným v § 4, kterým podle tohoto zákona nelze vydat pozemek odňatý způsobem uvedeným v § 6 odst. 1 a 2, převádí pozemkový úřad jiné pozemky na základě veřejných nabídek, není-li dále stanoveno jinak. Osoby, na které právo oprávněné osoby na bezúplatný převod jiného pozemku přešlo děděním nebo převodem práva podle § 13 odst. 8 písm. b), se pro účely tohoto zákona považují za oprávněné osoby.
48. Podle ustanovení § 28a zákona o půdě pokud tento zákon nestanoví jinak, poskytují se náhrady podle tohoto zákona v cenách platných ke dni 24. 6. 1991, a to u věcí nemovitých v cenách podle vyhlášky č. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb., a u věcí movitých v zůstatkových účetních cenách, u věcí s nulovou zůstatkovou cenou ve výši 10 % pořizovací ceny.
49. Podle ustanovení § 14 odst. 1 oceňovací vyhlášky cena za jeden m² nebo jeho části určeného pro stavbu nebo ke zřízení zahrady anebo pozemku vedeného v evidenci nemovitostí jako zastavěná plocha a nádvoří, zahrada, nejde-li o pozemek oceňovaný podle odstavce 2, činí: 250 Kčs v hlavním městě Praze. Cena se upraví podle přílohy č. 7.
50. Právní postavení žalobkyně jako osoby oprávněné podle zákona o půdě (§ 4 odst. 4 a § 11a odst. 1 věta druhá zákona o půdě) k vydání náhradních pozemků nebylo zpochybnováno. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Cdon 1091/96 odvolací soud uvádí, že mimo rámec správního soudnictví soudu ani nepřísluší přezkoumávat věcnou správnost správních rozhodnutí, a proto je třeba vycházet ze správních rozhodnutí nejen co do otázky, kdo je osobou oprávněnou k vydání věcné náhrady, ale i v otázce rozsahu tohoto nároku (které pozemky nebyly vydány, v jaké výměře a z jakého důvodu nebylo vlastnické právo obnoveno). Soudu přísluší posoudit toliko, zda se nejedná o tzv. pakt, tedy že správní rozhodnutí nebylo vydáno v mezích pravomoci příslušného správního orgánu, přičemž z tohoto pohledu není správním rozhodnutím co vytknout.
51. Soud prvního stupně správně odkázal na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího soudu o tom, že nárok oprávněné osoby na poskytnutí jiného (náhradního) pozemku podle zákona o půdě je majetkovým právem, které je vymahatelné a je soudem chráněno. Rozhodovací soudní praxe je

dnes již ustálena na závěru, že v případě liknavého, svévolného či diskriminujícího postupu státu (či jeho předchůdce – Pozemkového fondu ČR) může oprávněná osoba tento nárok uplatnit u soudu žalobou na vydání konkrétního vhodného pozemku, aniž by důvodnost žaloby bylo třeba vázat na podmínku předchozího zahrnutí takového pozemku do veřejné nabídky (rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2009, sp. zn. 31 Cdo 3767/2009, uveřejněný pod č. 62/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Podmínkou úspěšnosti žaloby však je, že oprávněná osoba se nemůže dlouhodobě domoci svých práv přes svůj aktivní přístup (rozsudek NS sp. zn. 28 Cdo 5389/2014). Nejvyšší soud také ve svých rozhodnutích opakuje, že naznačené řešení situace, v níž oprávněná osoba v důsledku zjištěných nedostatků v postupu žalované není s to dosáhnout uspokojení svého nároku na vydání náhradních pozemků, nepovažuje za diskriminační vůči jiným restituentům, jelikož je jím pouze dán průchod soukromoprávnímu principu, podle něhož práva náležejí bdělým (rozsudek NS sp. zn. 28 Cdo 1324/2014).

52. S posouzením liknavosti či svévole souvisí otázka správného určení ceny pozemků, které byly v minulosti původním vlastníkům odňaty státem a v rámci restitučního řízení nebyly pro zákonnou překážku vydány (výše restitučního nároku). Nadále platí ustálený judikatorní závěr, podle kterého pro ocenění nevydaných pozemků je rozhodný charakter v době jejich převodu na stát, přičemž tento okamžik vyplývá přímo z příslušného správního rozhodnutí vydaného podle § 9 zákona o půdě, v němž musí být tato otázka jako stěžejní vyřešena. Dnes již ustálená rozhodovací praxe dovolacího soudu (rozsudek NS sp. zn. 28 Cdo 4237/2013, sp. zn. 28 Cdo 4678/2014, sp. zn. 28 Cdo 1013/2016 aj.) k otázce způsobu oceňování podle oceňovací vyhlášky a k výkladu pojmu „pozemek určený pro stavbu“ podle ustanovení § 14 odst. 1 této vyhlášky formulovala závěr, že jestliže v době převodu na stát byly v evidenci vedeny pozemky jako zemědělské, nicméně byly určeny k výstavbě (v době převodu existuje územně plánovací dokumentace, vykoupení za účelem výstavby, bezprostřední realizace výstavby, existence územního rozhodnutí o umístění stavby), je třeba je ocenit jako pozemky určené pro stavbu. Tato judikatura tak není založena pouze na jediném kritériu, např. jedině na platné územně plánovací dokumentaci nebo rozhodnutí o umístění stavby, které determinuje pozemek k zastavění, naopak v kontextu každého jednotlivého případu je nutno zohlednit různé relevantní okolnosti. Takovými konkrétními okolnostmi jakou pak ty, které by se – objektivně uvažováno – promítly do ceny předmětných pozemků v době jejich odnětí, nedocházelo-li by k nucenému omezení vlastnického práva původních vlastníků. Většina pozemků odňatých v roce 1952, ev. 1954 (s výjimkou těch, které byly oceněny ve znaleckém posudku Doc. Ing. Rysky, CSc. jako orná půda) byla vymezena k zastavění již v návrzích regulačních a zastavovacích plánů pro část území Prahy XI a XIII z roku 1938 jakožto výsledku práce před válkou ustavené Státní regulační komise pro Prahu a okolí, jejímž úkolem bylo vypracovat přehledný plán regulační a zastavovací pro území (mimo jiné i pro soudní okres Žižkovský – Hrdlořezy, Malešice, Strašnice, Štěrboholy a Žižkov), v němž budou řešeny základní podmínky stavebního rozvoje Prahy s okolím (viz § 2 zákona č. 88/1920 Sb. o zřízení státní regulační komise pro hlavní město Prahu s okolím). Přestože z dochovaného návrhu regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy XI neplyne, že by byl formálně schválen (na rozdíl od plánu pro část území Prahy XIII), je z návrhu Rady ÚNV na schválení programu výstavby pro podrobný územní plán Malešického města z 24. 6. 1958 nepochybné, že i podle tohoto plánu bylo při zástavbě postupováno (viz text o rozestavění oblastí Strašnic a Malešic) a charakter (využití) pozemků začleněných do ploch určených k zastavění dle regulačních plánů plyne i ze zákresů v mapě stopcen stavebních pozemků Inv. Č. M – C – 000001-002 evidující výši cen stanovenou podle nařízení předsedy vlády č. 175/1939 Sb. Odvolací soud proto souhlasí s názorem vysloveným v jiných soudních řízeních, že zdůrazňovaný zemědělský účel odnětí pozemků neobstojí, neboť ze shora popsaných okolností je zřejmé, že pozemky byly dlouhodobě začleněny do ploch určených k městské zástavbě, což by se nepochybně promítlo do cen těchto pozemků při svobodném nakládání s nimi, když další historický vývoj potvrdil, že stavební činnost byla (po vykoupení státem k zemědělským účelům)

na těchto pozemcích dále plánována a nakonec i realizována, což bylo důvodem, pro který u nich nedošlo k obnovení vlastnického práva oprávněným osobám. Nejvyšší soud v žádném ze svých rozhodnutí neučinil závěr, že by výkup pozemků podle zákona č. 46/1948 Sb., o nové pozemkové reformě, determinoval ocenění vykoupených pozemků pro účely výpočtu restitučního nároku jako pozemků zemědělských, což bylo potvrzeno i rozhodnutími Nejvyššího soudu vydanými ve věci nároku žalobkyně, který měl základ ve stejných správních rozhodnutích (§ 13 o. z.). Pozemek PK parc. č. 752 v k. ú. Malešice byl za účelem průmyslové výstavby výslovně vyvlastněn v roce 1969. Účel vyvlastnění odpovídal zařazení tohoto pozemku do směrného územního plánu hl. m. Prahy účinného od 22. 4. 1964 a o stavebním charakteru pozemku vypovídaly i správní akty, které byly vydány před i po vyvlastnění tohoto pozemku (rozhodnutí o umístění stavby průmyslového areálu, stavební povolení a kolaudační rozhodnutí). Odvolací soud tak uzavírá, že pokud znalec Doc. Ing. Jaromír Ryska, CSc., ve svém znaleckém posudku ty pozemky, které byly dle regulačních a zastavovacích plánů předurčeny ke stavebnímu využití, ocenil ve smyslu ustanovení § 14 odst. 1 oceňovací vyhlášky, učinil tak v souladu se shora citovanou judikaturou a odvolací soud se ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že hodnota nároku na náhradu z předmětných správních rozhodnutí činí 38 386 960 Kč (polovina žalobkyně 19 193 480 Kč), neboť taková částka odpovídá principu, podle něhož poskytnutá naturální náhrada má být ekvivalentní hodnotě odňatých pozemků, které by – pokud by zde nebylo zákonem stanovených překážek, byly oprávněné osobě vydány.

53. Nesprávná kvantifikace restitučního nároku je pak soudní praxí kvalifikována jako svévolný postup. Pokud žalovaná přecenění nároků odmítá, žalobkyni z účasti ve veřejných nabídkách vylučuje a jí tak bez ohledu na kvalitu a kvantitu veřejných nabídek nezbývá nic jiného, než svůj nárok uplatnit podáním žaloby na vydání náhradních pozemků, neboť tento postup nemůže k uspokojení nároku žalobkyně vést (viz např. usnesení NS sp. zn. 28 Cdo 2119/2017). Soud prvního stupně proto postupoval správně, pokud žalobkyni poskytl právní ochranu při uspokojování jejího restitučního nároku.
54. Dalším předpokladem úspěšnosti žaloby je, aby vybraný náhradní pozemek, který má být převeden, byl k převodu „vhodný“. Ani oprávněná osoba, vůči níž bylo postupováno liknavě, svévolně či diskriminujícím způsobem, se nemůže neomezeně domáhat převodu jakéhokoliv zemědělského pozemku z vlastnictví státu. Vždy je třeba hodnotit, zda převodu nebrání zákonné vyluky uvedené v § 11 odst. 1 zákona o půdě a v § 6 zákona č. 503/2012 Sb., či zda nejde o pozemek zatížený právy třetích osob (rozsudek NS sp. zn. 28 Cdo 1568/2011), zda jeho převod není z jiného důvodu zapovězen zákonem (srov. např. usnesení NS sp. zn. 28 Cdo 99/2010), zda jej lze zemědělsky obhospodařovat (např. usnesení NS sp. zn. 28 Cdo 592/2013), zda nevzniknou jiné problémy při hospodaření s takovým pozemkem (např. usnesení NS sp. zn. 28 Cdo 2462/2014), případně zda nejde o pozemek zastavěný či tvořící součást areálu (rozsudek NS sp. zn. 28 Cdo 2364/2017). Je vždy na soudu, aby v každé jednotlivé věci s ohledem na konkrétní okolnosti případu posoudil, zda pozemky vybrané oprávněnou osobou jako náhradní jsou pro uspokojení jejího restitučního nároku vhodné, a to ke dni vyhlášení jeho rozhodnutí (§ 154 odst. 1 o. s. ř.).
55. Podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 503/2012 Sb., ve znění účinném od 1. 11. 2019, podle tohoto zákona nebo zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, anebo zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších předpisů, nelze převádět z vlastnictví státu na jiné osoby zemědělské pozemky, na jejichž vydání bylo uplatněno právo podle jiného právního předpisu a o jejichž vydání nebylo dosud rozhodnuto.
56. Podle § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 503/2012 Sb., ve znění účinném od 1. 11. 2019, podle tohoto zákona nebo zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, anebo zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších předpisů, nelze převádět z vlastnictví státu na jiné osoby zemědělské pozemky nebo jejich části určené územním

plánem nebo regulačním plánem anebo rozhodnutím o umístění stavby k zastavění veřejně prospěšnými stavbami nebo stavbami dopravní infrastruktury nebo těmito stavbami již zastavěné, s výjimkou zemědělských pozemků 1. převáděných podle § 7 nebo § 10 odst. 1 nebo 2, 2. převáděných se souhlasem obce nebo kraje na osoby, které mají podle schválené stavební dokumentace uskutečnit výstavbu podle § 17 odst. 3 zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, 3. převáděných se souhlasem obce nebo kraje směnou za jiné nemovitosti podle § 17 odst. 3 zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, 4. určených platnou územně plánovací dokumentací nebo již využitých ke zřízení technické infrastruktury; v případě pochybností vydá na základě žádosti Státního pozemkového úřadu vyjádření příslušný úřad územního plánování.

57. Ve vztahu k náhradním pozemkům odvolací soud podle ustanovení § 213 odst. 1 o. s. ř. doplnil dokazování aktuálními částečnými výpisy z katastru nemovitostí, z nichž bylo zjištěno, že pozemky jsou stále ve vlastnictví žalované s právem hospodaření pro Státní pozemkový úřad a dále zopakoval dokazování znaleckými posudky k hodnotě náhradních pozemků podle ustanovení § 213 odst. 2 a 3 o. s. ř.
58. Námitku, že pozemek parc. č. 317/4 k. ú. Jevany a pozemky parc. č. 726/1 a 727 k. ú. Vlkančice jsou dotčeny překážkou převoditelnosti podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 503/2012 Sb., odvolací soud shledal nedůvodnou. Toto ustanovení zakazuje převod zemědělských pozemků z důvodu uplatnění práva na jejich vydání oprávněnou osobou podle restitučních předpisů, čímž je zajištěno, aby restituční nárok mohl být v budoucnu uspokojen. Uplatnění restitučního nároku ve vztahu k těmto pozemkům však nebylo prokázáno. V řízení vedeném u Okresního soudu v Kolíně pod sp. zn. 19 C 318/2018 zahájeném žalobou Nadace knížete z Lichtenštejna a knížete Hanse Adama II. z Lichtenštejna (podanou dne 20. 12. 2018) totiž nebyl uplatněn nárok podle některého z restitučních předpisů (zákon č. 229/1991Sb., 403/1990 Sb., 87/1991 Sb., 243/1992 Sb., 428/2012 Sb.), žádný z restitučních titulů v ní nebyl tvrzen, ale naopak v něm byl uplatněn klasický nárok na určení vlastnického práva a na vyklizení předmětných pozemků mimo restituční zákonodárství s odůvodněním, že se stát chopil držby pozemků a vlastnictví získal na základě dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. a konfiskačních správních aktů neprávem. Překážka převoditelnosti podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 503/2012 Sb. tak dána není. Pro úplnost lze dodat, že žaloba byla navíc již pravomocně zamítnuta rozsudkem Okresního soudu v Kolíně ze dne 29. 11. 2019, č. j. 19 C 318/2018 – 650 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2020, č. j. 30 Co 83/2020 – 863 s odůvodněním, že na požadovaném určení vlastnického práva nemohou mít příslušní žalobci náležitý právní zájem a že majetkové krivdy způsobené před 25. 2. 1948 se neodčítají. Totožnou skutkovou a právní argumentaci uplatnili tito žalobci již v řízení vedeném u Okresního soudu Praha – východ pod sp. zn. 20 C 70/2014, kde nebyli úspěšní ani s dovoláním, ani s ústavní stížností (usnesení NS sp. zn. 22 Cdo 4705/2016 a usnesení ÚS sp. zn. III. ÚS 2130/17) a jiné rozhodnutí tak nelze očekávat ani v dovolacím řízení proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2020, č. j. 30 Co 83/2020 – 863. Zapsaná poznámka spornosti pak těmto žalobcům zajišťuje dostatečnou ochranu jejich práva (§ 24 odst. 3 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů.). Cena pozemků byla mezi účastníky nesporná a odvíjela se od znaleckého posudku Ing. Zdeňka Bureše č. 791 – 221/2018 (parc. č. 317/4 k. ú. Jevany – 24 756,60 Kč, parc. č. 726/1 k. ú. Vlkančice – 81 485,80 Kč, parc. č. 727 k. ú. Vlkančice – 3 933 Kč).
59. Ve vztahu k pozemku parc. č. 1935/1 k. ú. Kolín žalovaná namítala, že je dána překážka převoditelnosti podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 503/2012 Sb., když dle sdělení Městského úřadu Kolín, odbor výstavby, ze dne 20. 2. 2019 je na pozemku plánována veřejně prospěšná stavba ÚPO – 82 – pozemní komunikace, a pozemek je tak zčásti vyloučen z převodu. Žalobkyně reagovala na tuto námitku tím, že nechala společností AZIMUT CZ s. r. o. vypracovat geometrický plán č. 6895-45/2019, který tuto plochu oddělil (pozemek vymezený jako parcela č.

1935/4 o výměře 1248 m²) a požadovala vydání toliko pozemků vymezených jako parcela č. 1935/1 o výměře 19 171 m² a č. 1935/3 o výměře 14 426 m². Žalovaná se ke správnosti geometrického plánu nijak nevyjádřila, nenamítala, že by stavebním záměrem měla být dotčena i další plocha daného pozemku. Tátáž námitka zazněla i ve vztahu k pozemku parc. č. 2071/4 k. ú. Kolín. Žalobkyně nechala společností AZIMUT CZ s. r. o. vypracovat geometrický plán č. 6896-45/2019, který oddělil plochu dotčenou veřejně prospěšnou stavbou (pozemek vymezený jako parcela č. 2071/6 o výměře 101 m²) a požadovala vydání toliko pozemku vymezeného jako parcela č. 2071/4 o výměře 2 206 m². Ani k tomuto geometrickému plánu se žalovaná nijak nevyjádřila. Po oddělení částí zatížených překážkou převoditelnosti, má odvolací soud za to, že nic nebrání tomu, aby byly zbylé části žalobkyni vydány.

60. Žalovaná s odkazem na náleží Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3804/19 namítala, že soud porušil princip dělby moci, pokud vydal pouze části parcel bez kvalifikované účasti stavebního úřadu a žalované ve smyslu ustanovení § 82 odst. 3 stavebního zákona. Odvolací soud si je vědom principu závaznosti rozhodnutí Ústavního soudu ve smyslu čl. 89 odst. 2 Ústavy ČR, na druhou stranu musel vzít v úvahu, že jde o náleží, jehož závaznost je oslabována tím, že jeden z členů tříčlenného senátu Ústavního soudu k němu zaujal odlišné stanovisko, že se vůči závěrům přijatým v tomto náleží vymezuje i Nejvyšší soud ve svých rozhodnutích (rozsudek NS sp. zn. 28 Cdo 509/2021, usnesení NS sp. zn. 28 Cdo 979/2021, usnesení NS sp. zn. 28 Cdo 1884/2021, rozsudek NS sp. zn. 28 Cdp 1520/2021 aj.) a v neposlední řadě, že jde o náleží, kterým se Ústavní soud odchyluje od dosavadní praxe aplikované v rámci restituční judikatury, podle níž soudy, potažmo správní orgány, v rámci uspokojování restitučních nároků oprávněných osob běžně vydávaly původní pozemky poté, co byly geometrickým plánem odděleny ty části pozemků, jež byly dotčeny některou ze zákonem stanovených překážek pro vydání ve smyslu ustanovení § 11 zákona o půdě tak, aby byl v maximální míře dosažen účel restituce (viz např. náleží ÚS sp. zn. IV. ÚS 176/03 uveřejněný pod č. 96/2004 ve Sbírce náleží a usnesení Ústavního soudu nebo náleží ÚS sp. zn. II. ÚS 263/96 aj.). Do doby sjednocení judikatury v otázce pravomoci soudu rozhodnout o dělení nárokovaného (náhradního) pozemku v situaci, kdy tento pozemek sice není vhodný k vydání v celé své výměře, ale jeho převoditelnost je dána k části (oddělené geometrickým plánem), se odvolací soud při rozhodování o soukromoprávním nároku, kam nárok na vydání náhradního pozemku nepochybně patří, přidržel výkladu ustanovení § 82 odst. 3 stavebního zákona tak, jak je podáván konzistentní judikaturou Nejvyššího soudu (usnesení NS sp. zn. 28 Cdo 2031/2019, rozsudek NS sp. zn. 28 Cdo 3843/2019, rozsudek NS sp. zn. 28 Cdo 1875/2020) a který odpovídá i znění ustanovení § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 503/2012 Sb., které připouští i nevydání *jen části pozemku*, která je potřebná pro uskutečnění veřejně prospěšné stavby nebo stavby dopravní infrastruktury.
61. Odvolací soud neshledal důvodnou ani námitku týkající se nevhodnosti vydání spoluvlastnických podílů k náhradním pozemkům. Rozhodovací praxe saturaci restitučního nároku prostřednictvím spoluvlastnických podílů nezakazuje, soudům však ukládá vzít v úvahu aspekt předkupního práva, případně posoudit situaci z hlediska budoucího bezproblémového výkonu práva nového spoluvlastníka. V prvním případě lze uvést, že překážka bránící vydání spoluvlastnického podílu na pozemku spočívající v tom, že podíl je zatížen obecným předkupním právem, odpadla vzhledem k novele ustanovení § 1124 o. z. provedené zákonem č. 163/2020 Sb. s účinností od 1. 7. 2020, podle níž došlo k zániku předkupního práva nebo k jeho časovému omezení (Čl. II bod 4. zákona č. 163/2020 Sb.). V případě bezproblémovosti hospodaření s celou věcí lze uvést, že pozemky parc. č. 1935/1 a 2074/1 k. ú. Kolín jsou v podílovém spoluvlastnictví žalované a dalších fyzických či právnických osob s bydlištěm či sídlem v České republice a dohodě o způsobu hospodaření s těmito osobami žalobkyni nic nebrání. Žalovaná sice namítala potenciální problémy při hospodaření s pozemky, nic konkrétního však k tomu nesdělila. Netvrdila nic o tom, jak je na pozemcích hospodařeno, zda existuje nějaká dohoda spoluvlastníků či rozhodnutí většinového spoluvlastníka o způsobu hospodaření a eventuálně jaké spory by z tohoto pohledu

mohly vzniknout v případě, že by žalobkyně vstoupila do postavení žalované. Pouhé obecné konstatování možnosti vzniku problémů při hospodaření pouze z důvodu, že věc je v podílovém spoluvlastnictví, nemůže překážku převoditelnosti založit.

62. Při stanovení ceny spoluvlastnických podílů na náhradních pozemcích odvolací soud vycházel ze znaleckého posudku znalce Ing. Zdeňka Bureše č. 926-64/2019, který (oproti znalci Josefu Škodovi a jeho znaleckému posudku č. 1953-23/19), při aplikaci vyhlášky č. 182/1988 Sb. ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb., zejména při aplikaci přílohy č. 7 této vyhlášky, postupoval obdobně jako znalec při oceňování odňatých pozemků, čímž bylo zajištěno, že odňaté pozemky i náhradní pozemky jsou oceňovány dle stejných cenových měřítek. Hodnota 1/4 pozemků parc. č. 1935/1 a 1935/3 (vymezených GP) k. ú. Kolín činila 529 153 Kč (1/4 z 33 597 m² x 63 Kč/m²) a hodnota 9/16 pozemku parc. č. 2071/4 (vymezeného GP) k. ú. Kolín činila 88 263 Kč (9/16 z 2 206 m² x 70 Kč/m² tj. 86 861 Kč a 9/16 z hodnoty porostů 2 491,60 Kč tj. 1 402 Kč).
63. Mezi účastníky bylo nesporné, že ke dni rozhodování odvolacího soudu hodnota vydávaných pozemků (727 591,40 Kč) nepřevyšuje hodnotu restitučního nároku žalobkyně stanovenou znaleckým posudkem Doc. Ing. Jaromíra Rysky, CSc. (tj. 19 193 480 Kč).
64. Za stavu, kdy hodnota shora uvedených náhradních pozemků nepřevyšuje hodnotu nevypořádaného restitučního nároku žalobkyně, odvolací soud uzavírá, že byly splněny předpoklady pro převod náhradních pozemků, a proto rozsudek soudu prvního stupně ve výroku II. podle ustanovení § 219 o. s. ř. potvrdil s tím, že restituční nárok žalobkyně byl uspokojen co do částky 727 591,40 Kč a s tím, že nedílnou součástí rozsudku učinil geometrické plány v souladu s ustanovením § 7 odst. 2 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů, vzhledem k tomu, že je nahrazován projev vůle k převodu jen části pozemků evidovaných v katastru nemovitostí.
65. Odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil podle ustanovení § 220 odst. 1 o. s. ř. ve výroku III. (ve znění opravného usnesení) týkajícím se náhrady nákladů řízení před soudem prvního stupně, neboť soud prvního stupně správně žalobkyni přiznal právo na plnou náhradu nákladů řízení podle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř., neurčil však správně výši této náhrady. Pokud jde o rozsah uspokojení tohoto nároku vydáním náhradních pozemků, je nutné vzít v úvahu, že jde o řízení, v němž soud není vázán žalobním petitem ve smyslu ustanovení § 153 odst. 2 o. s. ř. a pokud by se v průběhu řízení prokázalo, že vybraný pozemek není k převodu způsobilý, ať již pro zákonnou překážku či pro nevhodnost převodu z jiného důvodu, lze žalobě vyhovět i převodem jiného vhodného pozemku, a proto pokud důvodem částečného zastavení řízení byla procesní reakce na zjištěnou nepřevoditelnost konkrétního pozemku, nebylo možno tuto skutečnost zohlednit jako procesní neúspěch. Žalobkyni vznikly náklady za zastoupení advokátem, přičemž vzhledem k tomu, že předmět řízení lze ocenit, je třeba při určení odměny za úkon právní služby vycházet z tarifní hodnoty určené podle ustanovení § 8 odst. 1 advokátního tarifu, tj. z hodnoty vydaných náhradních pozemků. Tento závěr odpovídá i konstantní judikatuře Nejvyššího soudu (usnesení NS sp. zn. 28 Cdo 2040/2017, usnesení NS sp. zn. 28 Cdo 1867/2015 aj.). Žalobkyni tak náleží náhrada nákladů vzniklých za zastupování advokátem ve výši 30 853 Kč sestávající z odměny za dva úkony právní služby (jednání dne 14. 1. 2021, jednání dne 15. 2. 2021 včetně písemného závěrečného návrhu) po 11 220 Kč Kč (počítáno z tarifní hodnoty 727 591,40 Kč) podle ustanovení § 7 bod 6., § 8 odst. 1 advokátního tarifu, z náhrady hotových výdajů po 300 Kč ke každému úkonu právní služby podle ustanovení § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu – 600 Kč, z náhrady za promeškaný čas strávený cestou ke 2 jednáním soudu a zpět 8 půlhodin po 100 Kč podle ustanovení § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu – 800 Kč, z cestovného ve výši 1 658 Kč (2 cesty osobním automobilem při průměrné spotřebě dle VTP Praha – Kolín a zpět tj. 2 x 130 km) a z náhrady za 21 % DPH ve výši 5 355 Kč.
66. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto za použití ustanovení § 224 odst. 1 o. s. ř. v souladu s ustanovením § 151 odst. 1 věty před středníkem o. s. ř. podle ustanovení § 142 odst. 1

o. s. ř., když žalobkyně byla v odvolacím řízení procesně úspěšná. V této fázi řízení jí vznikly náklady za zastoupení advokátem ve výši 27 878 Kč sestávající z odměny za dva úkony právní služby (vyjádření k odvolání, účast u odvolacího jednání) po 11 220 Kč (počítáno z tarifní hodnoty 727 591,40 Kč) podle ustanovení § 7 bod 6., § 8 odst. 1 advokátního tarifu, z náhrady hotových výdajů po 300 Kč ke každému úkonu právní služby podle ustanovení § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu – 600 Kč a z náhrady za 21 % DPH ve výši 4 838 Kč.

67. Žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů ve lhůtě podle ustanovení § 160 odst. 1 věty před středníkem o. s. ř., k rukám advokáta žalobkyně podle ustanovení § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců ode dne jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Kolíně, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Nebude-li povinnost tímto rozsudkem stanovená splněna dobrovolně a v určené lhůtě, lze se jejího plnění domoci návrhem na soudní výkon rozhodnutí či exekucí návrhem.

Praha 5. října 2021

JUDr. Oto Kubeš v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Brejchová